

Camino Cahier 4

Relieken

De actualiteit van krachtvoorwerpen

Paul Post & Suzanne van der Beek (red.)

Camino Academie
2019

‘Nu weet ik niet hoe Harry Potter gaat eindigen...’

5

Guus van Gunst

“Nu weet ik niet hoe Harry Potter gaat eindigen...” Dat zegt Edmée, mijn oudste dochter van negenentwintig jaar, wanneer ze in april 2006 te horen krijgt dat zij ongeneeslijk ziek is nadat er een hersentumor is ontdekt.

In al die jaren die hierop volgen, voel ik mij ongelofelijk machteloos en schuldig. Omdat ik, als vader, haar niet heb kunnen beschermen tegen zo een ‘onverslaanbaar monster’. Waar wij in het begin nog goede hoop hebben, loopt die hoop als water door onze vingers weg.

Zij is overleden op 19 september 2010. Daarna was er een lange weg te gaan met veel ups en downs. Veel verdriet volgt, mijn verdriet blijft maar aanhouden en ik kan daar niet los van komen. Mijn worsteling om ergens mijn verdriet een plek te geven, om ‘mijn’ verhaal te kunnen delen, om misschien ook antwoorden te krijgen.

Meerdere keren lijkt het erop dat ik ‘gehoord’ word, maar telkens lukt dat niet en blijft dus de worsteling. Het lukt ook niet meer met mijn fotografie. Waar ik anders aan mijn gedachten een uiting kan geven in beelden, daalt mijn passie tot een dieptepunt en kan ik geen inspiratie vinden daar mee bezig te zijn. Dit duurt ruim acht jaar lang...

In 2005 ben ik christen geworden en op de lange duur kan ik mijn geloof moeilijk in balans brengen tussen Gods liefde en mijn verlies van Edmée. Een jaar Bijbellezen en een boek van Henri Nouwen¹ inspireerden mij.

Het boek van Nouwen gaat over rouw en hoop en de Emmaüsgangers. Een verhaal over twee vrienden die op weg zijn naar huis, die ook een worsteling hebben na de kruisiging van Jezus en die tijdens hun reis treuren en rouwen om het grote verlies van de dood van Jezus. In deze tocht of reis ontmoeten zij een ‘Vreemdeling’ die ‘gaandeweg’ uitleg geeft en vertelt hoe het zit en waar je de hoop vandaan kunt halen. De vrienden herkennen Jezus niet, maar hangen aan zijn lippen.

¹ Henri NOUWEN: *With Burning hearts!* (Maryknoll, NY 2016).

Hier ontdek ik diezelfde worsteling en in zekere zin een overeenkomst met mij. Zij, het verlies van hun leraar inspirator en vriend, en het verlies van hoop. En ik het grote verlies van mijn dochter Edmée. Hoe ga ik verder...? Het boek, het jaar lezen en bevriende wandelaars Dick en Dory, inspireren mij om na te denken over de pelgrimstocht naar Santiago de Compostella.

De tocht der tochten, de voettocht van de Pyreneeën naar Santiago de Compostella. Mijn missie om de laatste as van Edmée die ik nog heb daar uit te strooien aan het einde van de wereld, bij de Atlantische kust, bij Finisterre. Hier doe ik het voor. Daar waar het water, aarde en hemel verbindt. Hier kan ik Edmée ontmoeten en loslaten, of anders meenemen op weg naar een nieuwe toekomst en naar mijn jongste dochter Kirsten die mij ook nodig heeft. Met deze tocht hoop ik antwoorden te krijgen van God, de zwaarte van mijn voetstappen achterlatend op mijn tocht. Hoe en wanneer en welk moment geen idee, ik zie wel...

Voor deze pelgrimstocht naar Santiago de Compostella neem ik een krachtvoorwerp mee om op weg te gaan met God. Ik kies er daarom voor om iets mee te nemen dat hem zal zegenen en beschermen gedurende zijn pelgrimstocht. En dat is een Mezoëza. Een Mezoëza is een tekstkokertje dat volgens traditioneel joods gebruik aan de deurpost van de voordeur wordt gehangen en door de rabbijn wordt gezegend. Het huis of de kamer is dan een gezegende ruimte geworden. In de Mezoëza zit een opgerold stuk perkament waarop een tekst uit de Torah is geprint: Deuteronomium 6 vers 4-6, vaak uitgebreid met 7-9. Deze tekst luidt:

4 Luister Israël: de heer, onze God, de HEER is de enige! 5 Heb daarom de HEER lief met hart en ziel en met inzet van al uw krachten. 6 Houd de geboden die ik u vandaag opleg steeds in gedachten. 7 Prent ze uw kinderen in en spreek er steeds over. Thuis en onderweg, als u naar bed gaat en als u opstaat. 8 Draag ze als een teken om uw arm en als een band op uw voorhoofd. 9 Schrijf ze op de deurposten van uw huis en op de poorten van de stad.

De betekenis van deze Mezoëza staat aldus gelijk aan ‘thuis zijn’, want mijn rugzak is zijn huis geworden waar je ook bent. Als ik de Mezoëza nu meeneem naar de pelgrimsherbergen, dan verblijf ik en overnacht ik in een gezegende ruimte, en voel ik me onderweg een gezegend mens.

Deze reis heb ik gemaakt voor Edmée en om met mezelf, oplopend met God in gesprek te gaan, met ontmoetingen onderweg om inzicht en antwoorden te krijgen op de vragen van de afgelopen jaren. Ik zei ‘ik zie wel...’ en achteraf blijkt dat ook.

Zo krijg ik als pelgrim mijn passie voor mijn fotografie terug en kom terug met prachtige fotografie, beelden die mij in verzen en psalmen antwoord geven op de vragen die ik heb tijdens de tocht. Sommige beelden vertellen mij het meteen, en sommige beelden vertellen mij achteraf het antwoord.

Onbewust krijg ik mijn antwoorden mee in beelden die ik onderweg heb gekregen. Ik heb mijn hoop teruggekregen om verder te gaan met mijn leven en deze hoop te delen met iedereen die het maar wil zien en horen.

Want de antwoorden die ik zocht, heb ik gekregen van God in mijn prachtige fotografie van deze ‘gezegende’ tocht.